

Vold, Anders

Christelig Betragtning

over den sørgelige Tildragelse

paa første Pintsedag

den 26de Mai 1822,

da Grue Hovedkirke ved en uhykkelig Ildbrand

blev lagt i Aske

og

113 Mennesker indebrændte.

Forfattet i Sang,

som kan synges med den Melodie:

See mig at jeg saa mangelund

af

Anders Vold,

Stoleholder i Grue.

Trykt i Trondhjem.

V box 2:46

Den sørgelige Tilbragelse, som er betragtet aandelig i denne Sang, har en høist bedrovelig Markværdighed. Det var første Pintsedag dette Aar, mens Kirken var ganske opfyldt med Mennesker af alle Aldere, og Præsten stod paa Prædikestolen, kl. omtrent 11½, at pludselig en gyfelig Ild udbrød i den vestre Deel af det søndre Kors, hvis Anledning man ikke kender, som i Hast greb om sig inde og ude. Den store Menneskehob, der blev sat i stor Forstrækelse, stormede til Udgangene, og især til den nordre Dør, som blev lukket og ikke kunde igjen aabnes, fordi de forfærdede Mennesker, meest af Qvindeskjønnet, stormede paa den, endskjøndt den i Begyndelsen strax oplukkedes og stod en Stund aaben. Endskjøndt nu Mange frelsse sig gjennem Vinduerne og de to andre Døre, bleve dog over 100 Mennesker, meest af det andet Kjøn, Ildens Rov, fordi Trængselen og Forvirringen var alt for stor, Menneskehoben alt for sammenpresset, og altsaa disse Mange ikke kunde enten for Skræk og Forvildelse bemærke, eller for Trængselen benytte de to Udgange, som vare aabne

og en Ild, endog i Slutningen, temmelig befræet for Ild. De Første, som kom ud, tænkte ikke paa, at Døren skulde vorde lukket, eller de Andre hindrede fra at søge hid, hvor de vare gangne ud, og de Sidste, som kom ud, kunde Intet udrette, fordi Ilden snart havde gjort den fulde Virkning, under den stærke Storm. Dog vare Mange med Held virksomme, især ved Vinduerne, til Menneskers Livs Frelse; men de, som arbejdede paa at aabne den nordre Dør, fra Sacristiet af, kunde ikke synderlig udrette, fordi de ikke havde noget Redskab i Hænderne. Trykningen af Menneskehoben indenfra var for stærk og Døren ligesaa, der var gjort af Planker, belagt med en tyk Beklædning, som var tæt beslagen med store Jernnagler. I en halv eller tresjerdedeel Time var den hele Bygning opbrændt, og styrtede sammen tilsidst mens vi saae derpaa. Saaledes endte denne Dags Gudstjeneste, der begyndte saa glædelig, med stor Jammer og Sorg, hvilken Gud lærer os at betænke til vor Naamindelse og Advarsel; og er dette Hovedtanken i denne ensfoldige Sang.

Fra syndig Lyst vend om og bed, Du veed ei
naar Gud kalder; Paa hvilken Dag og Tid og
Sted, Er endt din Levealder. Til Evigheden
Dig bered, Maaskee for du det Mindste veed,
Du staaer med Fod i Graven.

2.

See vore Synder mangefold, Guds Brede
os forskaffet. Ak! Døden, som er Syndens Sold,
Med den vi blive straffet. Den Ynk og den For-
ferdelse, Den Vee og Jammer vi da see, Naar
Gud sin Dom forkynder!

3.

Vist Gud vil ingen Synders Død, Men at
han sig omvender: Saa Talen ubi Ordet lod;
Men naar vi ei afvender Os fra den stemme
Lasters Wei, Og Bod og Bedring sandse ei,
Da vil han os paaminde.

4.

Erindring gav den Herre Gud, Stor Skræk
han dem tilsendte, Som horte paa hans Raades
Bud, Og ingen Fare kjendte. Den Tid, som
mindst os frygte lod, Vi i den største Fare stod
Umspændt af Ildens Flammer.

5.

Vor Pintsfest med Agtsomhed, Vi holdte til
Guds Vre; I Herrens Huus Andagtighed Og
Stilhed monne være, Vor Præst i Prædik'stolen
stod, Og Mange med opmærksomt Mod, Hans
Tale vel anhorte.

6.

Men da, som i et Dieblik, Et andet Bud
vi horte, En Gæst saa grum ind til os gik,
Som Von og Graad ei vorte. Han hastig var
og havde Magt, At ødelægge var hans Agt,
Det han saa snart fuldforte.

7.

Stor Banghed saa betog Enhver, At Sandt
blev slet berøvet. Saa vidste hvad der stod paa
Færd, Men Ilden den ei tovet. Ja, Mange
tænkte det hos sig: Nu Herrens Dag er vis-
selig; At undsløye er umueligt.

8.

Saaledes var saa Manges Haab, Mens Ild-
den fort paatrængte; Og skjendte de tænkte dog
paa Raad, Blev de dog indebrændte; Ja over
Hundred' Mennesker Og saarede blev Somme-
der, Som leve i stor Smerte.

9.

Fra det at Ilden aabenbar, For os sig gav
tilkjende, En Time halv, knap lenger var, For
det Alt havde Ende; Og blev ved Brand til
Alte vendt, Guds Huus og Folk saa hastig
skjendt. O Jammer og Glendel

10.

Her savned blev med Hjertens Graad, Med
Banghed, Suk og Klage, De, som her efter
Herrens Raad, Fik Doden snart at smage. De
Andre ubi Angest sprang; Ja der var saadan
Sammer-Sang, Som værd er at beklage.

11.

Nu spørger Hver kun efter Sin Dg ynke-
ligen græder; Nu Manden efter Born og Dvind'
Forgjæves sorgfuld leder. Dg Somme mistede
en Mand, Ei mere de ham finde kan, Men
Sorg paa alle Sider.

12.

Der savner Broder Søsteren, Dg Søsteren
sin Broder; Der hortēs Born vemodigen, At
græde for sin Moder; Forældre for sit Barn
saa kjær, Som de nu havde mistet her: Alt
hortēs Sorgetoner.

13.

Hvor yndigt Moder-Hjertet er, Kan Hver
hos sig erkjende; Alt eget Barn hun haver kjær,
Dg vil fra Faren vende; Forlade maa hun det
og bort, For eget Liv at frelse fort; Hun ilde
sig bejamrer.

14.

Smaae Bern i moderløs Tilstand, Den Dag
blev' her saa mange. O Gud! var deres Tro-
stermand, Som saa blev Sorgens Fange. Du
med din faderlige Haand Frie os af vore Sor-
gers Baand, Naar anden Hjelp forsvinder.

15.

De spæde Born ei Daab kan faae — Af
Herre! dig forbarne, S Ild og Brand de
Faddre staae Med disse Smaae paa Arme. Ja
her tilgik saa gruelig. Gud frie os fra meer at
see Sliig Bedrovels og Glende!

16.

Den Dag Brændoffer Mange blev: Dag dem,
o Gud! til Vre; Det Offer-Sted vor Kirke
blev, Stor Sorg var her, desværre! Vi mistet
Folk og Bedehuus, Det hastelig blev lagt i
Gruus, Med Been og Aske blandet.

17.

Med Graad maa Hver paa Stedet staae, Hvor
Herrens Huus har standet; Thi Folk i Hoberuus
her laae, Med Aske sammenblandet. Her kjendte
Ingen meer igjen Sit Barn, sin Søster, Vgte-
ven: Her fandtes Alle lige.

18.

Tilfulde jeg slet ikke kan, Alt det med Ord
udfore, Som ynkelig her Hver paa Stand fik
baade see og here. Hver som undkom ei sand-
set sig, At takke Gud saa hjertelig, Som Be-
drings=Lid forlænget.

19.

Send dennem Trost, o gode Gud! Som Sorg
befom tilbage, For dem, som sit saa hastigt
Bud Sin Afsted her at tage. O Jesu Christ!
vor Frelser kjær, Som med din Død forlostē
Hver, Vær hos dem med din Naade.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

20.

Hold over os din Baretægt, At vi kan vandre trygge; Stadfæst din Menighed, vor Slægt, Dg giv os Kraft at bygge, Et Huus, hvori behagelig, Vi Store, Smaae, kan tjene Dig, Vor fromme Gud og Fader.

21.

Lov, Priis og Tak skee dig vor Gud, Som os fra Synd vil vende, Dg fore os af Morket ud, At vi dit Lys kan kjende. Vi troe Du er vor Fader kjær, Dg bede: Du os naadig vær, Straf ei, som vi fortjene.

22.

Hver Aarsag har at frygte sig, Forfkræffelig her hender, Bed Gud om Naade hjertelig, Betænk at Alting ender, Den store Dag, som forestaaer, Da Hver kan vente, at han faaer, Langt mere at betragte.

23.

Sid at Enhver til Bedrings-Graad, Sig hermed vilde vende. Den Tugt Gud gav os være Naad, Han Straf endnu kan sende. Hvis Hjerte ei er Staal og Flint, Den frygte sig og være mindt, Dm hvad hans Pligt tilherer.

24.

O Gud! tilgiv min ringe Sang, Jeg Hjertets Tak Dig yder, For naadig Frelse denne Gang, Jeg ved din Hielp mig fryder. Dig Lov og Priis ydmygelig, Skee nu og indtil evig Tid. Velsign os Alle. Amen!